

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 58.527 van 11 maart 1996
in de zaak A. 62.909/X-5057.**

In zake : André DE KESEL,
wonende te OOSTEEKLO,
Dorp 66

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Landbouw.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 22 maart 1995 namens André DE KESEL werd ingediend door zijn raadsman P. VAN EECKHAUT, advocaat te Gent, om de vernietiging te vorderen van het ministerieel besluit van 13 januari 1995 waarbij verzoeker als aangenomen dierenarts voor een periode van zes maanden, ingaande op 1 maart 1995, wordt geschorst;

Gelet op het arrest nr. 54.431 van 10 juli 1995 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur W. VAN NOTEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 20 oktober 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 februari 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
P. VAN EECKHAUT, die verschijnt voor verzoeker, en van
Advocaat A. VASTERSAVENDTS, die verschijnt voor de
verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur W. VAN NOTEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
reeds werden samengevat in het arrest nr. 54.431 van
10 juli 1995, waarbij de schorsing van de tenuitvoerleg-
ging van het bestreden besluit wordt bevolen;

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als middel de
schending aanvoert van artikel 6 van het Europees
verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de
fundamentele vrijheden en van de regel van behoorlijk
bestuur die vereist dat iedere tuchtrechtelijk vervolgde
recht heeft op de behandeling van zijn zaak binnen een
redelijke termijn; dat hij ter zake stelt dat de feiten
dateren van september 1991, dat de inspecteur-generaal
van de diergeneeskundige dienst de verschillende
tenlasteleggingen heeft medegedeeld in januari 1993, dat
de hoorzitting plaats had op 14 september 1993 en de
uitspraak werd gedaan in januari 1995, na een lange
periode van stilzwijgen; dat hij besluit dat er aldus
bijna vier jaar verliep tussen de feiten en de sanctio-

nering daarvan en dat men tweemaal gedraald heeft bij het nemen van een beslissing : vooreerst verliep er twee jaar tussen de feiten en het opstellen van het verslag van de inspecteur-generaal van de diergeneeskundige dienst en daarna verliep er nog eens meer dan anderhalf jaar tussen de hoorzitting en het uitspreken van de sanctie;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de reglementering geen termijn voorziet waarbinnen de minister moet beslissen; dat zij stelt dat aanvankelijk een heel omvangrijk dossier werd samengesteld dat op 18 december 1991 door de inspecteur-dierenarts werd overgezonden naar het hoofdbestuur, dat de onregelmatigheden die verzoeker ten laste werden gelegd betrekking hadden op de runderbrucellosebestrijding op zes bedrijven in de periode 1989-1991, op de runderleucosebestrijding, op de runderbrucellosebestrijding op ten minste vijf bedrijven en op de identificatie van kalveren in 1987, dat het normaal is dat de behandeling van een omvangrijk dossier met veel feiten en veel stukken in bijlage een langere tijd in beslag neemt dan een dossier dat slechts één feit bevat, dat, nadat het omvangrijke dossier bij brief van 18 december 1991 door inspecteur-hoofd van dienst SCHOCKAERT aan het hoofdbestuur was overgezonden, de diergeneeskundige dienst de onderscheiden feiten en tenlasteleggingen grondig heeft onderzocht, dat deze dienst tot het besluit kwam dat "de belangrijkste aanklacht in het hele dossier de frauduleuse bloedname bij Paul DE MEYER is op 25/9/91 waarbij de uitslagen duidelijk wijzen op bloedstalen afkomstig van hetzelfde dier", dat niettemin alle feiten en tenlasteleggingen die in de brief van 18 december 1991 werden vermeld het voorwerp zijn van verder onderzoek, zoals blijkt uit de aangetekende brief van 15 januari 1993 waarbij aan verzoeker wordt medegedeeld dat hij kan vragen zich mondeling te verdedigen, dat dit ook blijkt uit de besluiten die verzoeker neerlegt tijdens zijn

verhoor op 14 september 1993, dat de uiteindelijke beslissing van de minister van 13 januari 1995 enkel steunt op de onregelmatigheden bij het runder-brucelloseonderzoek op het bedrijf Paul DE MEYER, dat de lange duur van de behandeling van het dossier derhalve voor gevolg heeft gehad dat uiteindelijk de andere feiten en tenlasteleggingen niet meer werden weerhouden, zodat de lange duur in het voordeel van verzoeker heeft gespeeld, dat ook de wijze van verdediging van verzoeker een invloed heeft op de duur van de behandeling van het dossier, dat verzoeker in zijn verdediging aanvankelijk alles heeft ontkend, de feiten heeft geminimaliseerd en de objectiviteit van de inspecteur-dierenarts in twijfel heeft getrokken, dat hij daarna de mondelinge verdediging heeft doen uitstellen, dat hij bij de mondelinge verdediging uiteindelijk heeft moeten bekennen dat hij onregelmatigheden beging op het bedrijf Paul DE MEYER, dat in het door hem medeondertekende proces-verbaal genoteerd werd : "Onder druk van de omstandigheden heeft Dr. DE KESEL de fout begaan om een aantal buisjes te vullen met bloed van dezelfde dieren ..."; dat zij besluit dat "hoe meer diensten bij het onderzoek van een dossier worden betrokken hoe langer de behandeling van het dossier duurt. Deze lange duur heeft het voordeel dat het onderzoek grondiger en vollediger gebeurt. In casu blijkt uit het dossier dat er een specifieke benadering van het dossier is door de Diergeneeskundige Dienst, door het Bestuur Veeteelt en Diergeneeskundige Inspectie, door de Juridische Dienst en door het Kabinet. Het is in het belang van een behoorlijk bestuur dat een tuchtdossier door verschillende diensten wordt onderzocht";

2.1.3.1. Overwegende dat de Raad van State in het voormelde schorsingsarrest nr. 54.431 van 10 juli 1995 dit middel "ernstig" heeft bevonden op grond van de volgende redenering :

"2.1.3.1. Overwegende dat, daargelaten de vraag of artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dat, onder meer, een behandeling van de zaak binnen een redelijke termijn voorschrijft van toepassing is in tuchtzaken, aangenomen moet worden dat het door verzoeker ingeroepen beginsel van behoorlijk bestuur de tuchtoverheid in ieder geval verplicht binnen een redelijke termijn uitspraak te doen over de tuchtvordering; dat het feit dat de toepasselijke reglementering geen termijn voorschrijft niet betekent dat de redelijke termijneis niet geldt; dat de redelijkheid van de termijn moet beoordeeld worden, rekening houdende met de concrete omstandigheden, zoals de aard van de zaak en de handelwijze van de tuchtoverheid en degene tegen wie de tuchtprocedure wordt gevoerd;

2.1.3.2. Overwegende dat in casu moet worden vastgesteld dat, nadat het tuchtdossier bij brief van 18 december 1991 door inspecteur-hoofd van dienst SCHOCKAERT aan het hoofdbestuur was overgezonden, er tijdens de verdere procedure, behalve het verhoor van verzoeker op 14 september 1993, door het bestuur geen enkele onderzoeksdaad werd verricht; dat de zaak ook niet zodanig complex was dat de afhandeling daarvan tot 13 januari 1995 moest aanslepen; dat, blijkens de nota van 15 september 1992 aan de juridische dienst, de diergeneeskundige dienst, nog vóór verzoeker werd gehoord, tot de conclusie was gekomen dat er, behalve wat betreft de onregelmatigheden bij de bloedafname op het rundveebedrijf DE MEYER, voor al de overige door inspecteur-hoofd van dienst SCHOCKAERT tegen verzoeker ingebrachte beschuldigingen 'te weinig objectieve gegevens voorhanden zijn'; dat de directeur-generaal van het bestuur veeteelt en diergeneeskundige dienst op 30 november 1993 aan de juridische dienst schrijft dat het voorstel van disciplinaire maatregel tegen verzoeker bij hem 'een aantal bedenkingen en vragen oproept'; dat, wat de duur van de procedure betreft, de directeur-generaal meer bepaald schrijft :

'In verband met de duur van het onderzoek en de berechttingsprocedure, ben ik van oordeel dat deze veel te lang is. Pas één jaar na het ten laste gelegde feit is er een standpunt van het hoofdbestuur. Vijftien maanden na dat feit krijgt de betrokkene mededeling van de hem ten laste gelegde feiten en pas na twee jaar is er een proces-verbaal van verhoor';

2.1.3.3. Overwegende dat de vertraging waarmee de zaak werd afgehandeld niet kan worden toegeschreven aan de wijze waarop verzoeker zich verdedigd heeft; dat verzoeker weliswaar in brieven van 6 oktober 1991 en 4 november 1991 aan inspecteur-hoofd van dienst SCHOCKAERT de beschuldiging in verband met onregelmatigheden bij de bloedafname bij het rundveebedrijf

DE MEYER heeft ontkend, terwijl hij bij het verhoor op 14 september 1993 deze feiten heeft toegegeven; dat niet valt in te zien hoe die tegenstrijdige verklaringen ertoe geleid hebben dat tot 13 januari 1995 met het opleggen van de bestreden tuchtsanctie werd gewacht; dat ook het feit dat verzoekers raadsman gevraagd heeft het op 30 juni 1993 geplande verhoor tot begin september 1993 uit te stellen, de vertraging bij de afwikkeling van de zaak niet kan verklaren; dat de termijn waarbinnen de tegen verzoeker gevoerde tuchtprocedure afgehandeld werd als kennelijk onredelijk moet worden beschouwd";

2.1.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de vertraging waarmee de zaak werd afgehandeld voortvloeit uit het feit dat verschillende diensten van het Ministerie van Landbouw bij de zaak betrokken waren; dat uit het dossier onomstootbaar blijkt dat er tussen de verschillende diensten van het departement duidelijk meningsverschillen bestonden, zowel wat betreft de aan verzoeker ten laste te leggen feiten, als wat betreft de aan verzoeker op te leggen straf; dat er in dat verband kan verwezen worden naar de brief van 15 januari 1993 van de juridische dienst waarin aan verzoeker vijf feiten ten laste worden gelegd, hoewel de diergeneeskundige dienst reeds in de nota van 15 september 1992 gesteld had dat er, behalve wat betreft de onregelmatigheden bij de bloedafname op het rundveebedrijf DE MEYER, voor de andere door inspecteur-hoofd van dienst SCHOKAERT tegen verzoeker ingebrachte beschuldigingen "te weinig objectieve gegevens voorhanden zijn"; dat de juridische dienst ook adviseerde aan verzoeker een schorsing van drie maanden op te leggen, terwijl de diergeneeskundige dienst het hield bij een schorsing van zes maanden; dat deze interne meningsverschillen echter geen rechtvaardiging zijn voor het overschrijden van de redelijke termijn; dat het middel thans als gegrond dient te worden beschouwd;

2.2. Overwegende dat de andere middelen, in de veronderstelling dat zij ontvankelijk en gegrond zijn,

niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden; dat er derhalve geen reden is om ze te onderzoeken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het ministerieel besluit van 13 januari 1995 waarbij André DE KESEL als aangenomen dierenarts voor een periode van zes maanden, ingaande op 1 maart 1995, wordt geschorst.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op elf maart 1900 zesennegentig, door de
Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	wnd. eerste voorzitter van de
		Raad van State,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

G. BAETEMAN.